

Democrație, consens, organizare

Organized Anarchism

14 decembrie 2021

Introducere

În timpul resurgenței anarhismului în anii '90 ca o forță mică (deși nu ne semnificativă) în cadrul mișcărilor populare, unele anarhiste și anarhiști au adus cu ei ceea ce ei considerau a fi inovații și mutații necesare în metodele de luare a deciziilor în grup.

În timp ce anarhiștii și anarhistele au îmbrățișat în mod istoric organizarea formală și luarea eficientă a deciziilor în masă prin intermediul democrației populare directe, anarhistele și anarhiștii contemporani s-au îndepărtat în mare măsură de aceste principii. În schimb, modelul de luare a deciziilor prin consens a devenit unul dominant.

De ce se întâmplă acest lucru? Ar trebui anarhistele și anarhiștii să renunțe la democrație în favoarea consensului?

Ce este consensul?

Consensul este un mod de luare a deciziilor care, simplu zis, presupune discuții până când se ajunge la un acord între toate și toți. Acest lucru este diferit de democrație, în care o majoritate de votanți poate duce la bun sfârșit o decizie în ciuda opoziției.

Deși consensul are multe variante, de obicei, acesta necesită unanimitate. Acest lucru înseamnă că procesul de luare a unei decizii colective poate fi oprit pe termen nelimitat de către orice persoană care alege să nu-și dea acordul asupra unei propuneri.

În America de Nord, luarea deciziilor prin consens este o tradiție de lungă durată a mișcării religioase quaker. Prin implicarea quakerilor în activismul antinuclear din anii '80, modelul a fost infuzat în anarhismul contemporan.

Poate funcționa consensul?

Consensul poate funcționa cu siguranță, dar are limitări majore. Consensul tinde să funcționeze cel mai bine în grupuri mici (de obicei 3-5 persoane) formate din persoane care doresc să îndeplinească doar sarcini specifice, necomplexe și pe termen scurt.

Modelul consensului devine rapid greu în grupuri de dimensiuni medii și aproape imposibil de aplicat fără modificări în grupuri mari. Acest lucru este valabil mai ales în cadrul mișcărilor de masă sau al organizațiilor care implică participanți cu o largă varietate de medii de proveniență și interese.

Un exemplu recent

Mișcarea Occupy din 2011, care a apărut ca răspuns la recesiunea economică din 2007-2009, a fost marcată de sute de tabere de activiști pe proprietăți publice din SUA.

Tabăra inițială a Occupy din New York a fost cea care a stabilit standardul pentru consens ca principal mod de luare a deciziilor în cadrul mișcării.

Cu toate acestea, structurile informale ale modelului consensual și posibilitățile oferite oportuniștilor de a încurca sau deraia procesul s-au dovedit a fi nepotrivite pentru un cadru de masă care implică sute de participanți. Nu a fost neobișnuit ca, în cadrul adunărilor pe bază de consens ale mișcării, grupuri mici de disidenți să împiedice majoritatea covârșitoare să adopte o propunere sau un plan popular. Acest lucru a dus deseori la ore de dezbateri sinuoase care au produs puține sau chiar niciun rezultat semnificativ.

Consensul în mișcarea anarhistă

De la sfârșitul anilor '90, consensul a fost inclus ca principiu asumat în mișcarea anarhistă. De fapt, modelul consensului este acum dominant până în punctul în care anarhiștii au ajuns să privească cu suspiciune democrația populară și, prin extensie, organizarea formală.

Această îndepărtare dramatică de la principiile istorice ale anarhismului nu ar fi fost posibilă dacă ascensiunea modelului consensului nu ar fi fost însoțită de un nou accent pus pe grupul de afinitate; o colecție informală de activiste și activiști, de obicei de ordinul a 3-5 persoane, concentrată pe atingerea unor obiective extrem de limitate pe termen scurt.

Respingerea organizației formale în favoarea unor mici grupuri de afinitate indică o schimbare mai amplă în strategia anarhistă contemporană.

Pe măsură ce anarhismul a reapărut în anii '90, adepții săi s-au îndepărtat clar de tradiția mișcării de implicare susținută în eforturile de construire a puterii independente a clasei muncitoare.

În schimb, metodologia preferată a anarhiștilor a devenit o formă de activism spectaculos și în mare parte simbolic, desfășurat de grupuri de afinitate izolate (de exemplu, blocul negru care sparge geamuri).

Odată cu această schimbare de strategie, care s-a îndepărtat de la construirea unei puteri revoluționare de clasă pe scară largă și s-a îndreptat spre mici acte izolate de activism simbolic, a venit o schimbare necesară în procesul de luare a deciziilor și în formele de organizare utilizate de mișcarea anarhistă.

Nu mai era necesar să se dezvolte căi transparente de luare a deciziilor pentru organizațiile care implicau un număr mare de membri. În schimb, deciziile trebuiau să fie luate doar în cadrul unor grupuri mici, unde secretul și izolarea erau prioritare. Astfel, organizarea formală și democrația au fost în mare măsură înlocuite în cadrul mișcării anarhiste de consens și de grupul de afinitate.

Ce facem de aici înainte?

Dacă anarhistele și anarhiștii intenționează să devină o forță serioasă în cadrul mișcărilor sociale, una care să aibă ca prioritate înclinarea balanței puterii în societatea noastră către oamenii muncii, atunci ar părea necesar să inversăm tendința pe care am discutat-o în punctele anterioare.

Anarhiștii și anarhistele nu pot rămâne separate de mișcările populare, reapărând doar ocazional pentru a se angaja în acte simbolice de distrugere. În schimb, respingând obscuritatea, anarhistele și anarhiștii ar trebui să se angajeze în mișcările de masă acolo unde acestea există și să le construiască acolo unde nu există, toate cu intenția de a crea o bază de putere independentă de clasă.

Dacă avem aceste priorități în minte, devine rapid clar că instrumentele de organizare formală și democrația populară sunt esențiale pentru atingerea obiectivelor noastre.

Biblioteca Anarhistă

Organized Anarchism
Democrație, consens, organizare
14 decembrie 2021

Tradus conform originalului: www.instagram.com/organized.anarchism/

ro.theanarchistlibrary.org